

hatják a mamájának. És azt is megengedték volna, hogy tovább vigyük magunkkal Ab-báziába útlevél nélkül.

Sanyika bömbölése Postumiánál elérte a csúcspontot. Kijelentette, hogy nem megy messzibb a mamájától. Rendben van, szálljon le. Rövid tanácskozás után eldöntöttük, hogy mégsem bizzuk a katonákra. Sajnáltuk őket, minek ismerjük meg Sanyikát. Az árvaszéki ülnök, aki korábban száz pengőt adott volna érte, ha egy kicsit megrendszabályozhatná a gyereket, most leszállt Sanyikával Postumián, hogy együtt várja vele a mamát, aki nem engedte meg kinyitni az ablakot.

Mondom, hogy valamennyien élénk részt vettünk az elhagyott gyermek sorsának igazításában. Csak egyetlenegy utasa volt a fülkének, aki nem törődött Sanyikával. Epebajos lehetett, sárgás arcszínű úriember. Mialatt mi zsinatot tartottunk a Sanyika-ügyben, ő behúzódott a kupé szögletébe, és egy technikai szakkönyvet olvasott elmerülve.

Mily sajtáságos az ember. Azt hiszem, mindig kell valaki nekünk, akire haragudhatunk. A kis horvát állomásig, ahol a mama lemaradt, Sanyikát gyűlöltük. Postumiától kezdve a közömbös urat illettük megrovó pillantásainkkal. Sőt sértőn hangos megjegyzéseket tettünk rá egymás között, amiért nem törődött a szegény kis elhagyott fiúcskával.

(A tárcanovella Hunyady Sándor hagyatékában maradt fenn, kézírásban. Nincs tudomásunk róla, hogy megjelent volna. – A szerk.)

Határ Győző

A PILLE ÉS A LÁNG

tán a kőkor tábortüzénél kapta meg őt a láng
azóta annak él azóta lángtelhetetlen fényfalánk

amerre a gyertya lángja leng-lobog s libegve ing
egy káposztapille körülé százezer éve kering

megpörkölődik és belehull – a fényszerelem
ezernyi versvirágot hajt hitet bölcseletet terem

a vágyőrület – a fényrajongó káposztapilléség
nyomán születnek ájtat-mondókák rigmusok mesék

megírják éneklik latinul görögül héberül szanszkritul
a fényrajongás orgonapontja szól szól szól nem csitul

az elme fel-felkérődzi a pille sajnálatos esetét
ám a példálódzás kilobban és marad marad a SETÉT.

ELAGGOTT EMBERPÁR

nem volt ő se volt mindig ilyen
öreg mámi
meg az én az én szívem se volt ilyen
aggastyáni

valamikor ezt a lányt ezt ezt a
lányt szerettem
mert lány volt édes-egy én
édes szentem

suhogó sudaras lobogó
labahajúság
szerettem szívét lelkét bűgő
hangja-húsát

szolgáltam s most is most is
szolgálom híven
amíg ő kiterít vagy én őt:
őt kiterítem

GALACSHAJTÁS

elefántcsordát nem érdekel
se köztisztaság se jó se szép
s ha elefántnak ürülnie kell
letoccsan az elefánttörülék

a ganajtúrót nem érdekli mi a
közízlés illem kellem a kecs a csín
ha csak a száját kell kitátnia:
övé az elefánttörülék-galacsin

galacsinhajtó nem kényeskedik
ha ínycsiklándó tele tál a tét
azt hengergeti reggeltől estelig
ő – elefántra teszi fel életét

jól megvolnánk egymásba dugva
förlélve egymás fölöslegét
s latinul hiszékenységet hazudva
hogy mindez mi jó mi nemes mi szép

Horváth Elemér

ÚTRA KÉSZEN

ha kötelező lesz a hazafiasság
ahogyan ígérik vagy fenyegetőznek vele
valószínűleg mennem kell megint
függetlenül attól hogy nincs hová

se rendületlenül se kritikátlanul
nem híve senkinek és semminek
én magam választottam így fiatalon
a bőrdömb mint brechté útra készen áll

ÁLMATLANUL NEWYORKBAN

hátborzongató elképzelné is
mi lett volna ha mikes hazatér
s a császárnő megkegyelmez neki
feleségül vesz egy falubelit
nem ró csak szánt és nem is álmodik
és persze nincsenek a levelek
és gyerekei valószínűleg
ma már kiváló román emberek
és minden kérdés hipotetikus
mint lukács györgynél husserl ördöge
vak véletlenek rengetege-e
a történelem vagy csak gondos volt?
rodostó tette föl zágont a térképre
vagy zágon rodostót?